

Deuteronomium 7: “Is God een oorlogsgod of een Vredevorst?”

Orde van dienst:

Zingen: Liedboek 433 – Kom tot ons, de wereld wacht.

Mededelingen

Kaars aansteken + LB466: 3

Votum en zegengroet

LB 220 Zoals een bloem zijn kelk heft naar het licht.

Wet

Psalm 119: 21

Gebed

Kindmoment: Bang.

GK 8 Zo maar te gaan met een stok in je hand

Inleiding: “Is God een oorlogsgod of een Vredevorst?”.

Lezen: Deuteronomium 7: 1-16

Psalm 56

Preek

LB 488 Het volk dat wandelt in het duister.

Gebed

Collecten

Zingen: “God stuurde op zijn tijd”.

Zegen.

Inleiding voor de wet:

We lezen de wet uit het boek Deuteronomium.

Dat betekent letterlijk “tweede wet” of “herhaling van de wet”.

Dit boek zijn de laatste woorden van Mozes.

Het volk is na 40 jaar trekken door de woestijn bij de rivier de Jordaan gekomen. Aan de andere kant ligt het beloofde land.

Mozes gaat sterven. Hij gaat naar God.

Maar het volk gaat straks het beloofde land binnen. En nu vat Mozes nog eens alles samen wat er gebeurd is en wat God heeft gezegd. Ook de wet wordt herhaald. En op het hart gelegd.

Kindmoment: Bang.

Het volk van God wordt uit Egypte bevrijd. De farao was bezig om het volk uit te roeien. Uit angst. Door hard werken. Door slagen. Door jongetjes te verdrinken in de Nijl.

God leidt zijn volk weg: het worden vluchtelingen.

Maar: Hij leidt ze niet meteen naar Kanaan.

Hij leidt ze door de woestijn.

Waarom?

Wat zijn de gevaren van de woestijn?

Honger en dorst.

Slangen en wilde dieren.

Vijanden, zoals de Amelekieten.

Het gevaar, dat ze andere goden gaan maken.

Toch doet God dat. Waarom?

Zodat ze leren vertrouwen op God en gaan zien, dat God hen beschermt, brood en water geeft.

Voor het lezen van Deuteronomium 7: 1-16:

Vandaag gaat de preek over een moeilijke vraag.

Om ons heen zien we bloedige aanslagen. We horen over Moslimgeweld in het Midden-oosten. Van Al quida en ISIS. Ontvoeringen, onthoofdingen en verkrachtingen.

En steeds horen we de kreet "Allah ahbar!". Allah is groot.

En steeds horen we het woord "Djihaad". Djihadisten.

ISIS zegt dat Allah opdracht geeft om alle ongelovigen te doden. Ze willen een moslimstaat oprichten, die eenmaal de hele wereld zal bedekken. De "Daar al-islam". Eén groot kalifaat, waar de sharia, de wetten van de Islam, zullen regeren.

ISIS haalt daarvoor teksten aan uit de Koran. Het boek van de Islam.

Zoals deze: "O profeet, bevecht de ongelovigen en de huichelaars en treed hard tegen hen op. en hun verblijfplaats is de hel en dat is de slechtste bestemming". (Soera 9: 73)

Of deze: "Als de heilige maanden zijn verstreken, doodt dan de veelgodendienaars waar jullie hen vinden, grijpt hen, belegert hen en wacht hen op in elke mogelijke hinderlaag. Maar als zij zich berouwvol bekeren en de salat verrichten en de zakat opbrengen, laat hen dan vrij hun eigen weg gaan. Allah is vergevend en barmhartig". (Soera 9: 5)

Dit is de djihaad.

ISIS vat dit letterlijk op.

Niet alle moslims doen dit zo.

Sommige moslims zien de Djihaad als een strijd tegen de eigen begeerte.

Er staan ook teksten in de koran, die opdragen om de ongelovigen juist te verdragen en een plek te geven. Dit worden "Dzimmies" genoemd. Zij betalen wat belasting voor de bescherming, die ze krijgen. In veel steden en dorpen wonen moslims en christenen in vrede met elkaar.

En er zijn veel teksten om te zorgen voor de armen.

Teksten waarin staat, dat je een ander niet tot geloof kunt dwingen.

Kort gezegd: de Islam bestaat niet. Er zijn veel verschillen.

Maar ISIS en dat soort extreme moslims beroepen zich dus wel op deze haatteksten.

Haat-imams roepen op tot strijd tegen het verderfelijke westen. Beloven martelaars een mooi plekje in het paradijs. En ze zaaien zo dood en verderf. En veel angst.

Maar om je heen hoor je nu mensen zeggen: "Dit soort teksten staan ook in de bijbel! Daar geeft God zelfs opdracht om hele volken uit te roeien. Mannen, vrouwen en zelfs kinderen!".

En dat is waar.

We lezen, dat Israel het volk Amalek moet uitroeien. Zelfs de kinderen en de dieren.

Alles moest in de ban.

En in Deuteronomium 7 staat, dat Israel alle volken, die in Kanaan wonen, moet doden.

Of denk aan de zondvloed: duizenden mensen en dieren komen om in het water.

Bij Jericho en Ai wordt Achan en heel zijn gezin gedood, omdat hij wat buit uit Jericho had genomen.

Er is veel geweld in de Bijbel. Veel strijd en dood.

De Bijbel is een bloedig boek.

En de vraag komt op: "Is God een oorlogsgod of een vredevorst? Ziet hij graag bloed?".

Veel mensen in onze tijd zeggen zelfs, dat religie de oorzaak is van al die oorlogen en strijd en dood. Want al die mensen denken, dat hun boek en hun godsdienst beter is. Ze voelen zich superieur. Anderen moeten ook zo denken.

Moet je eens zien wat christenen, moslims, hindoes allemaal hebben uitgespookt! En nog!

Ja, en wat moeten we hiermee?

Het kan je erg verlegen maken.

En je denkt: "Wil ik nog wel geloven?".

Preek:

Op Nieuwsuur was gisterenavond een reportage te zien over Jezidi-vrouwen. De Jezidi's zijn aanhangers van een Koerdische volksreligie. Een mengeling van islamitische, christelijk, hindoeïstische en heidense elementen. Ze bidden 5 keer per dag en vereren ook een soort van "pauwenengel". Zij noemen zichzelf graag "ezidi". Dat is "volk van God".

Voor ISIS zijn de Jezidi's kettters, duivelaanbidders.

In 2014 worden de Jezidi's dan ook door deze terreurgroep vervolgd. Er werden meteen al 500 jezidi's ruw vermoord. Ze zochten een veilige plek op de berg Sinjar, waar velen stierven van honger en dorst. Veel Jezidi's zijn in handen van ISIS gevallen. Vrouwen worden maandenlang verkracht, misbruikt en verhandeld als seks-slavinnen.

Op Nieuwsuur werd verteld, dat een groep van die Jezidi-vrouwen kon ontsnappen. Ze worden nu in Duitsland opgevangen en behandeld.

Ze hebben verschrikkelijke dingen meegemaakt.

Te erg om hier te vertellen.

In Irak is een massagraf gevonden met honderden lichamen van vrouwen en kinderen, die daar levend door ISIS zijn begraven.

Zo gaat ISIS tekeer. Wreed. Naar Jezidi's, naar christenen, maar ook naar moslims. Soms zie je wrede onthoofdingen op hun filmpjes, die ze trots vertonen. In Parijs zie je lichamen liggen van jonge mensen: in koele bloede vermoord.

Niet voor niets worden terreurgroepen als Boko Haram en ISIS steeds intenser bestreden. De meesten mensen begrijpen waarom: dit geweld, deze wreedheid, moet worden gestopt. Desnoods met geweld.

Alleen, ik zei al: deze groepen beroepen zich voor dit geweld vaak op de Koran en op de traditie. De soenna en de Hadieth.

En nu wijzen ook steeds meer mensen op de Bijbel: daar staan ook oproepen in tot geweld.

Het volk Israel moet alle volken doden, als ze in Kanaan komen.

Het lijkt een heilige oorlog. Een Djihaad.

Wat moeten we daarmee?

Is onze God gewelddadig?

Hij is toch een God van liefde en geduld?

*****

Ja, waar moet je beginnen met zo'n vraag?

Misschien eerst maar eens bij het begin.

Bij het paradijs.

God schiep de hemel en de aarde en op die aarde schiep hij een paradijs.

Hij schiep niet het kwaad of het geweld.

Hij schiep een paradijs.

Het geweld komt het leven binnen als de mens zichzelf openstelt voor de zonde. Voor de leugen. Voor de drang om zelf een god te zijn en zelf uit te maken wat goed en kwaad is.

Sindsdien is er, gelukkig!, nog veel goeds in onze wereld.

Maar ook veel kwaad. Veel geweld.

Dat zie je ook meteen gebeuren: de kinderen van Adam en Eva worden geboren buiten het Paradijs. Ten oosten van Eden. Kaïn stelt zijn hart open voor het kwaad. Wordt jaloers.

Haatdragend. En doodt zijn broer Abel.

Gods hart bloedt.

Een hoofdstuk later gaat het over de kinderen van Kain.

En daar is het nog erger.

Daar zingt Lamech zijn wraaklied voor zijn vrouwen:

"Ada en Silla, hoor wat ik zeg!

Dia

Vrouwen van Lamech, luister naar mij!
Wie mij verwondt, die sla ik dood,
Zelfs wie mij maar een striem toebrengt.
Kain wordt 7 maal gewroken,
Lamech 77 maal.”

Even verder wordt dan het leven getekend in die oertijd.
Een leven van een kleine groep, die in God blijft geloven. Die knielt en bidt.
Daaromheen een leven vol geweld en geweldenaars. Van mannen die vrouwen nemen. Wie ze maar willen. Het kwaad grijpt verwoestend om zich heen.
De schepper kijkt vanuit de hemel naar dit leven vol geweld en hij vindt het vreselijk.
Zijn hart bloedt.
Hij besluit ook om er een einde aan te maken.
Alleen: hij doet het niet direkt.
Ook al had hij het volste recht om dat te doen.
Nee, hij roept Noach.
Een van die knielers.
Hem vertelt God, dat er een watervloed gaat komen, waarmee Hij al dat geweld, al dat kwaad, van zijn aarde weg wil spoelen. Noach mag een ark bouwen.
Een enorme reddingsboot.
Noach wordt dus ingeschakeld!
De mensen komen kijken. Spotten met Noach.
En Noach spreekt, waarschuwt, vertelt wat komen gaat. Roept op tot bekering.
Niet een dag, niet een maand. Niet een jaar.
Maar 120 jaar lang.
Zoveel geduld heeft God. Verdraagt hij de spot. Het geweld.
Zo graag wil hij dat die mensen hem weer in het hart sluiten. Dat zij leven.
Die 120 jaar tekent zijn liefde.
Maar op een dag komt toch het einde.
De zondvloed.
Met enorm geweld maakt God een einde aan het geweld en de verkrachtingen en de pijn.....

*****

Zo is dat ook gegaan in Kanaan.
Al aan Abraham had God een nieuw land beloofd. Een vruchtbaar land.
Kanaan.
Op een dag staat het volk voor de Jordaan. Aan de andere kant ligt Kanaan.
Dán zegt God: “Jullie moeten die volken verdrijven, doden....”
Kan dat wel?

Om dit bevel te begrijpen moet je die volken kennen.
Dat waren niet een paar leuke, hoogstaande culturen. Die volken waren echt slecht.
Die volken zaten -opnieuw- vol geweld. Oorlog voeren, rooftochten, geweld, dat was hun passie. Hun goden waren bloeddorstig en wreed. Het waren vruchtbaarheidsgoden, die met vuile seksuele handelingen werden gediend. Vrouwen misbruikt. Er werden kinderen aan die goden geofferd. De HERE vond dat vreselijk.
Het was nog erger dan ISIS.
Dat soort volken moet Israel verdrijven. Doden. Hun smerige afgoden vernietigen.
Om hun eigen slechtheid. Om niet tot dat kwaad verleid te worden.
Het waren geen onschuldige volken. Het was nog erger dan ISIS!

Zo ontving Israel het beloofde land. Kanaan.
Alleen: het ontving dat land, het mocht daar wonen met een roeping.
God had een bedoeling met Israel.
Hij had het volk niet uitgekozen omdat het groter of beter was dan de andere volken.

Het was veel kleiner.
Een groepje vluchtelingen. Ex-slaven. Berooid.
Nee, de HERE had een plan met hen.

Israël moest anders zijn. Anders dan al die gewelddadige volken eromheen. Een klein paradijs. Een licht in een donkere wereld. Heilig.
Een diamant, dat het licht van God mocht verspreiden in een wereld vol geweld.
Een volk vol vrede.
Zonder die vreselijke kinderoffers. Zonder al die vuile seksuele zonden. Zonder al dat geweld. Geen rooftochten. Geen misbruik. Geen trots.

En dat zag je ook.
Koningen moesten alleen vechten als het niet anders meer kon. Om het land en de mensen te verdedigen. En voor het gevecht begon, moesten ze eerst vrede aanbieden.
Koningen mochten geen paarden hebben. Want paarden waren dieren voor de oorlog. De tanks van die tijd.
Mensen uit alle volken mochten als vreemdelingen in Kanaän wonen. Kregen bescherming. Voor de armen werd gezorgd. Voor de zieken. Voor de weduwe.
Het huwelijk was heilig en moest zuiver zijn. Seks moest echte liefde zijn.
Zo mocht het volk laten zien wie God is.
Een God die walgt van geweld.
Een vredevorst.

*****

Het oude testament is dus vol kwaad en geweld. Dat is waar.
Maar dit kwaad en geweld komt niet van God.
Hij gebruikt zijn macht om het kwaad van mensen juist te stoppen.
Ja, desnoods met geweld. Met een zondvloed. Een ballingschap. Een zwaard.
Dat is moeilijk. Het levert veel vragen op.
Maar tegelijk kun je er ook blij mee zijn. Dat de Bijbel óók over geweld gaat.
Want stel nu eens, dat de Bijbel al het kwaad, al het geweld, doodzweeg.
Dat de Bijbel een boek is, dat alleen over mooie vrome heilsbespiegelingen zou gaan. Over engelen en mooie spreuken.
Maar nooit over onze harde werkelijkheid! Nooit over een God, die daar een grens aan stelt. Die optreedt.

Terwijl geweld, sterven, haat en wraak bijna bij de structuur van ons bestaan hoort.
Het leven is mooi en veelkleurig, maar tegelijk ook rauw en soms verbijsterend.
In dat leven komt God binnen. In onze werkelijkheid. In mijn leven.
En Hij komt binnen, omdat het hem wat doet. Hij toornst daarover. Is diep bewogen.
Het oude Testament is vol geweld. Dat is waar.
Onze wereld is vol geweld.
Maar God komt daarbinnen. Sprekend. Strijdend. Bevrijdend. Straffend. Vergevend.
Wat mooi voor al die mensen, die aan de marge van de samenleving zitten. Vertrapt. Op de vlucht. Misbruikt. Alleen.
God is geen watje. Een aardige God op een roze wolk. Een God die alles wel goed vindt.
Nee, Hij is de almachtige, die niet blijft toekijken. Hij is diep bewogen over wat er in zijn wereld allemaal gebeurt. Hij is een God die uiteindelijk oordeelt.
Vaak na veel geduld.
Zelfs de hardste atheïst krijgt tijd van leven en nadenken. Boven zijn hoofd schijnt de zon en in zijn tuin bloeien rozen. Want God wil leven geven.
Maar uiteindelijk komt ook het oordeel.
En de Bijbel vertelt daarover.
Het is een heel realistisch boek.
Ja, een bloedboek. Het hart van God bloedt.

*****

Hij komt op nog een manier binnen.
Want in datzelfde Oude Testament ligt een belofte. Een profetie.
In Jesaja 9:

“Het volk, dat in duisternis ronddoelt
ziet een schitterend licht.
Zij die in het donker wonen
worden door een helder licht beschenen.
U hebt het volk weer groot gemaakt,
diepe vreugde gaf u het,
blijdschap als de vreugde bij de oogst,
zij jubelen als bij het verdelen van de buit.
Het juk dat op hen drukte,
de stok op hun schouder, de zweep van de drijver,
u hebt ze verbrijzeld, zoals Midian destijds.
Iedere laars die dreunend stampte,
en elke mantel waar bloed aan kleeft,
ze worden verbrand, een prooi van het vuur.
Een kind is ons geboren,
een zoon is ons gegeven;
de heerschappij rust op zijn schouders.
Deze namen zal hij dragen: Wonderbare raadsman,
Goddelijk held, Eeuwige Vader, Vredevorst.
Groot is zijn heerschappij,
aan de vrede zal geen einde komen.
Davids troon en rijk zijn erop gebouwd,
ze staan vast, in recht en gerechtigheid,
van nu aan tot in eeuwigheid.
Daarvoor zal hij zich beijveren,
de HEER van de hemelse machten.”

De belofte van een nieuwe Koning.
Een vredevorst.
Jezus, de Zoon van David.
Een kwetsbaar mens in een harde wereld.
Een wereld die hem met veel geweld aan een kruis nagelt.

Jezus, de Zoon van God. Zoon van de almachtige.
En wat doet Jezus? Gaat Hij meteen op de troon in Jeruzalem zitten om al de vijanden van
Israël te vernietigen? Haalt Hij een leger bij elkaar? Gaat Hij wraak nemen, oordelen,
vernietigen?
Nee.
Hij gaat op weg naar Golgotha om daar te sterven aan een kruis. Hij dient. Hij bedekt de
zonden. Draagt het oordeel. Hij geeft zijn bloed, zodat mensen kunnen leven.
De Bijbel is een bloedboek.
Dat is meer dan waar.
Maar het gaat vooral over bloed, dat verzoening geeft. Vrede met God.
Het bloed van God zelf.

Wat leert Jezus ons?
Hij vertelt over het Koninkrijk van zijn Vader. Over zijn vergeving en liefde. Over vrede en
eeuwig leven. Een nieuw paradijs.
Hij leert je om geen wraak te nemen, maar om zelfs je vijand lief te hebben.
Als je vijand je slaat, moet je niet terugslaan.
Je moet je andere wang toekeren.

In de plaats van klappen, mag je je vijand eten geven en drinken.
Gastvrijheid en liefde.
Een plekje in je land. In je hart.
Zo doorbreek je de spiraal van geweld en wraak.
Lamech schreeuwde "Kain wordt 7 maal gewroken, maar Lamech wel 77 maal".
Jezus leert: "Je moet niet 7 maal vergeven, maar wel 77 maal".
Zo maakt Jezus, dat je vrede hebt met God en met de mensen om je heen.
Hij is een vredevorst.
Zo is God.

*****

Tenslotte.
Dit wil niet zeggen, dat Jezus een watje is.
Een zwakke man, die zich maar liet slaan en bespotten.
Nee, want je moet wel heel erg sterk zijn om niet terug te slaan, als je geslagen en vernederd wordt.
Terugslaan en wraak nemen, dat is makkelijk. Dat doe je van nature.
Maar voor vergeven moet je heel sterk zijn.
En je moet van binnen wel heel sterk zijn om voor vijanden aan het kruis te willen gaan.
Je zo te laten leegbloeden en vernederen.
Je liefde voor die mensen moet dan wel heel erg groot zijn.

Jezus is geen watje.
Want van het begin af aan had Jezus een veel grotere vijand op het oog. De grote afgod van deze eeuw. Satan. Hij heeft de mens verleid. Door hem kwam kwaad en geweld in de wereld. In zijn leven en in zijn dood heeft Jezus hem ontmaskerd.
Kwaad en geweld bieden geen toekomst. Alleen verdriet en pijn.
En zijn opstanding laat zien, dat Jezus naar het leven leidt.
Dat is de "djihaad" van Jezus.

Jezus is geen watje.
Want hij zal onze wereld opnieuw binnenkomen.
Dán komt hij niet meer in zwakheid, maar in kracht. Met al zijn engelen.
De hemel zal openbreken en het licht van God zal onze wereld binnenbreken. Al het kwaad wordt dan voorgoed ontmaskerd en verdreven.
En Jezus zal dan oordelen.
De geweldenaars, de verkrachters, de leugenaars, de moordenaars, ze komen deze machtige Jezus een keer tegen. Gelukkig is er een oordeel.
Het kwaad wordt een keer gestopt. Voorgoed gestopt.
Het rijk van satan zal uitgeroeid worden. In de ban gedaan. Voorgoed.

Ja, de Bijbel is een bloedboek.
Het is waar. Het hart van God bloedt om zoveel geweld.
Een bloedboek: Jezus gaf zijn bloed om een wereld te redden. Om jou te redden van het kwaad.
En de grote vraag, die door onze wereld gaat is de vraag: wie wil jij volgen?
Wie is jouw koning? Wie wil jij zijn?
En in zijn grote liefde en geduld geeft Hij al 2000 jaar tijd om Hem te vinden.
Hem te dienen.
En te leven.

Amen.